

Tokagjelet !

1.

Du blåsvarte, varg-ville Tokagjel,
der lufti med undring og otte er svanger. -
Du minner om vegen til sjölve Hel,
og ei om ein port til det fagre Hardanger.
Der kvamskogen endar Du ropar: "Gjev gaum !"
med røyst som eit skrik i ein gruveleg draum.

2.

Med glisande tanngard og ope svelg
Du gløyper ein foss som frå fjellviddi skunder -.
Hans veg gjennom slukhalsen er 'kje fjelg:
frå ufser og svart-gjel med brak og med dunder -.
Men stundom der skin over nedvegen hans
ein mang-lita, ov-fager regnbogeglans.

3.

Her vegen langs flogbrate fjellsidor gjeng,
med fælslege trollgap og ovdjup innunder.
Det stundom ser ut som i lufti han heng,
og ferdi byd ofte på spanande stunder - -:
Frå svimrande bråstup på yttarste hjell
han bergar seg inn i ein liten tunell.

4.

Men fjellkjeften vidar seg stendig ut
til nye og hildrande eventyrsyner - -.
Det fagraste utsyn me fær til slutt :
Ei sann openberring vår gjennomferd kryner -,
Me stend på eit breidabliks trygge grunn,
og skimtar Hardanger kring Norheimssund.

Johs. M. L. Rydland.

skrive og sendt til Dagen den 7/9. 1953.

Neine